

Nezabýval-li se žal. úřad námitkou promlčení, uplatněnou v doplňku k odvolání firmy, který odmítl jako opožděný, nelze v tom shledati podle toho, co bylo shora uvedeno, ani vadnost řízení, ani nezákonnost. Stížnost bylo proto zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 10.174.

Policejní právo trestní: I při policejních přestupcích jest k subjektivní skutkové podstatě zásadně třeba zavinění; toto jest dáno již tím, že adresát policejní normy opomine onu povinnou péči, kterou na něm norma žádá, aby stav jí perhoreškováný byl zamezen.

(Nález ze dne 25. listopadu 1932 č. 18.039.)

Prejudikatura: Boh. A 183/19, 386/20, 9370/31 a j.

Věc: Dr. Rudolf T. v Č. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek úrazového zákona.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Trestním nálezem býv. osp-é v Čes. Brodě z 22. června 1927 uznán byl st-l vinným přestupkem § 21 úraz. zák. z 28. prosince 1887 č. 1 ř. z. z r. 1888, jehož se dopustil tím, že nepředložil v zákonné 14denní lhůtě, t. j. do 14. ledna 1927, Úrazové pojišťovně dělnické pro Čechy v Praze výpočet pojistného za II. pololetí 1926 z podniku »osobní auto«, a odsouzen byl podle § 52 téhož zák. k pokutě 50.— Kč, v případě nedobytnosti do vězení na dobu 5 dnů.

Zemský úřad v Praze nař. rozhodnutím odvolání st-lovu z trestního nálezu I. stolice nevyhověl, poněvadž skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného byla zjištěna; jeho žádost za prominutí, resp. snížení trestu cestou milosti zamítl zem. úřad pro nedostatek důvodů zvláštního zřetele hodných. K vývodům odvolání bylo podotknuto, že st-l jako podnikatel jest osobně odpovědným za splnění povinnosti uložené mu § 21 úraz. zák.

O stížnosti, vytýkající tomuto rozhodnutí nezákonnost a vadnost řízení, uvažoval nss takto:

Skutkovou podstatu přestupku § 21 úr. zák., pro který st-l nař. rozhodnutím byl odsouzen, shledal žal. úřad po stránce objektivní v tom, že st-l jako podnikatel podniku »osobní auto« (§ 4 úr. zák.) nezaslal úrazové pojišťovně v zákonné lhůtě výpočet o výši pojistného za uplynulé příspěvkové období. Proti zjištění této objektivní skutkové podstaty uvedeného přestupku neformuluje stížnost vůbec stížního bodu podle § 18 zák. o ss. Po stránce subjektivní vyslovil pak žal. úřad, že st-l jako podnikatel jest osobně odpovědný za splnění povinnosti uložené podnikateli v § 21 úr. zák.

Proti tomu namítá stížnost, že toto stanovisko žal. úřadu odporuje judikatuře, která vytýčila výslovně i při policejních přestupcích po stránce subjektivní náležitost zavinění. St-l popírá, že by ho v daném případě stihalo zavinění, což dovozuje z toho, že dal své kancelistce, osobě to prý velmi spolehlivé, na kterou on, pokud rozsah agendy to připouští, vede

řádný dohled, příkaz, aby výpočet pojistného, o nějž šlo, odeslala; ona však při návalu práce opominula tak učiniti. V tom, že svědecký důkaz nabídnutý st-lem o těchto skutečnostech proveden nebyl, shledává pak stížnost vadnost, resp. neúplnost řízení.

Stížnosti nelze však dáti za pravdu. Se st-lem dlužno souhlasiti v tom, že i při policejních přestupcích — a o takový delikt tu nesporně jde — jest k subjektivní skutkové podstatě zásadně třeba zavinění, které jest však dáno již tím, že adresát policejní normy, o kterou běží, opomine onu povinnou péči, kterou na něm norma žádá, aby stav jí perhoreškováný byl zamezen. K trestnosti policejního přestupku tedy stačí, pokud z obsahu příslušné normy nevyplývá opak, pouhé zanedbání povinné péče onou normou požadované. Tuto nedbalost nelze však předpokládati tehdy, prokáže-li adresát oné policejní normy, že vynaložil všechnu povinnou péči, aby zakázanému výsledku zabránil. Tyto právní názory vyslovil nss již v četných nálezech; srov. na př. Boh. A 183/19, 386/20 a j. a setrvává při nich až do poslední doby (srov. Boh. A 9370/31). Podle toho mohl by býti st-l exkulčován jen tím, že by prokázal, že vynaložil všemožnou péči, t. j. že se své strany učinil vše, co bylo v jeho moci, aby protiprávnímu výsledku zabránil. Důkazu takového však st-l ani nenabídl, neboť shora uvedené skutečnosti st-lem tvrzené a svědecký důkaz o nich nabídnutý nejsou s to, aby jimi byl důkaz o řečeném exkulpačním důvodu proveden, neboť i kdyby byla pravdivost jejich zjištěna, nevyplývalo by z nich ještě, že stěžovatel vykonal vše, co jen mohl, aby splnil zákonem mu uloženou povinnost, když st-l ani netvrdil, že se také přesvědčil o tom, že jeho kancelistka daný jí příkaz jeho splnila.

Není proto podstatnou vadou řízení ve smyslu § 6 zák. o ss, jestliže žal. úřad o těchto, pro posouzení otázky zavinění st-lova irelevantních skutkových tvrzeních nabídnutý důkaz neprovedl.

Jako další vadu řízení vytýká st-l, že se prý žal. úřad vyhnul přezkoumání trestu st-li trestním nálezem první stolice uloženého. K této námitce budiž uvedeno, že st-l ve svém odvolání z výroku o trestu bránil se proti trestu jen poukazem na nepřiměřenou výši uložené mu pokuty k výši pojistného. Na výtku tuto žal. úřad v nař. rozhodnutí sice výslovně nereagoval, z toho však, že ji pominul mlčením, nelze ještě dovoditi, že výši trestu nezkoumal, nýbrž dlužno jen souditi, že pokládal výtku onu za bezpodstatnou a relaci výše pokuty k výši pojistného při výměře trestu za nerozhodnou. Tím, že žal. úřad v nař. rozhodnutí o oné výtce pomlčel, nebyla však st-li způsobena žádná újma v jeho obraně, uváží-li se, že nss podle stálé judikatury (srov. na př. Boh. A 988/21, 2067/23, 2081/23, 3003/23, 3023/23 a j.) nemůže zkoumati, zda trest příslušným správním úřadem v policejním trestním řízení v mezích zákonné trestní sazby uložený jest se zřetelem na přitěžující a polehčující okolnosti přiměřený. Že by trest uložený st-li z těchto mezí vystupoval, stížnost však netvrdí.